

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Štefana Harabina, JUDr. Emila Bdžocha, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Jany Serbovej, v trestnej veci proti obvinenému **T. P. a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 21 T 2/2003, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23. februára 2011 v Bratislave, dovolanie, ktoré podal obvinený **J. M.**, zastúpený obhajcom JUDr. R. K., advokátom v B., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. marca 2010, sp. zn. 1 To 15/2009, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného **J. M.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 31. mája 2006, sp. zn. 21 T 2/03, boli obvinení **T. P.** a **J. M.** uznaní za vinných z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b, písm. h/, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., účinného do 31. júla 2001, ktorého sa dopustili tak, že

dňa 14. júla 2000 v odpoľudňajších hodinách po tom, čo na samote zvanej **M. O.**, v obci **I.**, obvinení **T. P.** a **J. M.** zistili, že **O. M.**, s ktorým sa tesne predtým zoznámili, býva v rodinnom dome č. 207 sám, vytipovali si, že tento môže mať väčší obnos peňazí a cennosti a po vzájomnej dohode obaja vošli do domu **O. M.** nezisteným spôsobom a prinesenou sekerou strednej veľkosti, obaja obvinení zaútočili na **O. M.**, ktorý sa v tom čase nachádzal v kuchyni tak, že ostrím, ako aj tupou časťou sekery ho opakovane udierali najmä do oblasti hlavy, ale aj chrbta a dolných a horných končatín, pričom údery, najmä na oblasť hlavy, ktoré boli vedené veľkou intenzitou spôsobili poškodenému smrť, a tak mu spôsobili celkovo 35 tržnozmliaždených sečných a bodných rán, pričom keď sa **O. M.** počas útoku sekerou bránil, obaja obvinení mu na zemi zviazali ruky a nohy kusmi nezistenej látky a následne ho prikryli perinou, pričom obaja obvinení prehľadávali

miestnosti domu a odcudzili potraviny, a to údené mäso, mäsové výrobky, chlieb a dva poháre sterilizovaných uhoriek v celkovej hodnote asi 314 Sk.

Za tento trestný čin uložil krajský súd obvinenému J. M. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov.

Súčasne zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V, z 27. februára 2001, sp. zn. 4 T 217/00, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, z 27. júna 2001 sp. zn. 4 To 77/01 vo výroku o treste a zaradení do nápravno výchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce.

Ďalej zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V, z 23. apríla 2002, sp. zn. 1 T 34/02, vo výroku o treste a zaradení do nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. obvineného na výkon trestu zaradil do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 73 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. zák. vyslovil zhabanie veci doličnej – sekerky, ktorej vlastníkom sa stáva štát.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. zaviazal oboch obvinených, T. P. a J. M., spoločne a nerozdielne nahradiť škodu A. Ď., bytom T. S. č. X., v sume 53 101,80 Sk.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 10. marca 2010, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obvinenému J. M. vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, rozhodujúc vo veci v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por., účinného do 1. januára 2006, podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložil obvinenému na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a na jeho výkon ho podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, zaradil do III. (tretej) nápravno výchovne skupiny.

Súčasne zrušil rozsudok vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Bratislava V, z 27. februára 2001, sp. zn. 4 T 217/00, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, z 27. júna 2001 sp. zn. 4 To 77/01 .

Krajský súd v Trenčíne predložil dňa 22. decembra 2010 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený J. M. na krajskom súde dňa 23. novembra 2010, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. marca 2010, sp. zn. 1 To 15/2009, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, vyslovil, že týmto rozsudkom bol zákon porušený v jeho neprospech. V tejto súvislosti obvinený prostredníctvom obhajcu argumentoval nasledovne :

Na dôvod dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., podľa ktorého vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, obvinený poukazuje hlavne v spojitosti so vznesenými námietkami zaujatosti v priebehu konania proti predsedovi senátu a ostatným členom senátu. Obvinený je toho názoru, že od začiatku konania pred súdom sú všetci členovia senátu zaujatí a mali byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania, nakoľko mal pochybnosti o nezaujatosti pre ich pomer k prejednávanej veci a jeho osobe.

V súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorého zmyslom je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, obvinený upozorňuje na skutočnosť, že jediným priamym dôkazom použitým v trestnom konaní sú výpovede obvinených a súd tak nemohol zistiť skutkový stav veci, o ktorom by neboli dôvodné pochybnosti, čo je zároveň aj v rozpore so zásadou in dubio pro reo.

(Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený neodôvodnil).

Podľa ďalšieho neodôvodneného tvrdenia obvineného v dovolaní, jeho konanie malo byť kvalifikované ako trestný čin krádeže podľa 247 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s porušovaním domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Tr. zák.

Z týchto dôvodov obvinený v dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. vyslovil, že citovaným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne bol porušený zákon v jeho neprospech, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. marca 2010, sp. zn. 1 To 15/2010, vo výroku o treste a zaradení do výkonu trestu odňatia slobody. Ďalej navrhol, aby v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol a podľa § 388 ods. 2 Tr. por., aby dovolací súd nariadil, aby súd rozhodol v inom zložení senátu, prípadne aby prikázal vec na prejednanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Prokurátorka krajskej prokuratúry vo svojom vyjadrení z 15. decembra 2010 navrhla odmietnuť dovolanie obvineného v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por., z dôvodu, že nie sú preukázané dôvody dovolania, nakoľko rozsudok Krajského súdu v Trenčíne v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj postup pri dokazovaní, ktorý uvedeným rozhodnutiam predchádzal, považuje za zákonné a správne. Trestné konanie v danej veci bolo vo všetkých štádiách vykonané vyčerpávajúcim spôsobom, v každom štádiu konania boli produkované dôkazy v súlade s Trestným poriadkom a rozhodnutie o vine bolo založené na dostatočnom množstve zabezpečených dôkazov, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods.1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Z obsahu dovolania obvineného vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod uplatňuje okolnosť, že vo veci rozhodoval senát zložený zo sudcov, ktorí mali byť podľa tvrdení obvineného vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vzhľadom k pochybnostiam o nezaujatosti pre ich pomer k prejednávanej veci a osobe obvineného.

K otázke vylúčenia sudcov z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci na základe všeobecných tvrdení obvineného o ich zaujatosti, je treba uviesť, že príslušné senáty sa niekoľkokrát zaoberali uvedenými námietkami zaujatosti zo strany obvineného J. M.. Rozhodnutia v tomto smere sú právoplatné a je nevyhnutné ich rešpektovať. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že obvinený sa s týmito rozhodnutiami a argumentáciou uvedenou v ich odôvodnení nestotožňuje. Na základe vyššie uvedených skutočností nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Rozdielnosť právnych názorov orgánov činných v trestnom konaní a súdu na prejednanú vec na jednej strane a procesných strán na druhej strane, pokiaľ ide o právne otázky, ktoré sa majú vo veci riešiť, nemôže byť bez konkretizovania relevantných skutočností z hľadiska § 30 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 1 januára 2006 podkladom na vznesenie námietky zaujatosti konkrétneho sudcu alebo sudcov, lebo neodôvodňujú ich zaujatosť zo zákonom predpokladaných dôvodov, t.j. pre pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka (a ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom) alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní (porovnaj rozh. č. 34/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 4/2008).

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Tento opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Preto s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozh. č. 47/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 5/2008).

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Reagujúc na dovolacie námietky obvineného je potrebné uviesť, že dovolateľ svoje argumenty odôvodňujúce nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného skutku spočívajúce v tom, že tento mal byť pri správnej aplikácii Trestného zákona posúdený ako trestný čin krádeže v jednočinnom súbehu s porušovaním domovej slobody, v skutočnosti odvodzoval od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov, avšak bez zohľadnenia skutkových zistení a skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že právna kvalifikácia skutku ustáleného súdmi v pôvodnom konaní z hľadiska všetkých jeho zákonných znakov zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ a písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, v zmysle ktorého sa trestného činu vraždy dopustí ten, kto iného úmyselne usmrtí a taký čin spácha obzvlášť surovým alebo trýznivým spôsobom konania a v úmysle získať majetkový prospech.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že súdy postupovali v rozpore so zásadou *in dubio pro reo*, a že nezabezpečili do spisu aj dôkazy svedčiace v prospech obvineného. Je na rozhodnutí súdu konajúceho vo veci, aké dôkazy v konaní vykoná, a ktoré dôkazy, aj keď sú procesnou stranou

navrhované, nevykoná. Námiety v tomto smere môže procesná strana uplatniť v rámci odvolacieho konania. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolací súd sa môže iba zaoberať otázkou, či súdmi prvého a druhého stupňa zistený skutkový stav je správne kvalifikovaný podľa príslušných ustanovení osobitnej časti Trestného zákona. V tomto smere však v prerokováanej veci nie je možné rozhodnutiam súdov nič vytýkať.

Obvinený J. M. síce vo svojom dovolaní uvádza aj dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. g/ - že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom; ale v obsahu dovolania ho žiadnym spôsobom neodôvodňuje. Podľa § 374 ods. 2 Tr. por. v dovolaní sa musí uviesť dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. Nemožno sa však uspokojiť iba s uvedením písmen odseku 1 § 371 Tr. por. bez toho, aby sa ku každému z nich, o ktoré sa má opierať dovolanie, nekonkretizovalo, v čom malo spočívať pochybenie zakladajúce príslušný dovolací dôvod. To vyplýva i z ustanovenia § 374 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého dovolanie už pri jeho podaní musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolanie obvineným J. M. odmietol na neverejnom zasadnutí. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 392 ods. 2 Tr. por.).

V Bratislave 23. februára 2011

JUDr. Harald Stiffel, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cichová

